

## U SLAVU TAMBURE

I ove godine, po deseti put održan je tamburaški memorijal Hrvoja Majića. Koncert instrumentalne tamburaške glazbe je održan 30. travnja u kazalištu Joza Ivakić u Vinkovcima. Organizatori Ogranak Matice hrvatske Vinkovci i Gradski tamburaški orkestar, pozvali su 7 sudionika da nastupe sa svojim programima.

Kao prvi nastupio je tamburaški orkestar Matice Hrvatske Vinkovci. Orkestar sastavljen od učenika muzičke škole izveo je teme iz filma „Duga mračna noć“ i skladbu Živjela Muzika, obje od Siniše Leopolda. Njihovo muziciranje je krasila iskrenost u glazbenom doživljaju i uzorna orkestarska disciplina. Pokazalo se da spretno odabran program poznatih muzičkih tema koje su primjerene i dječjem uzrastu lako nalaze put do mladih a to obećava da tambura u Vinkovcima ima perspektivu.

Iza njih je nastupio tamburaški sastav HKC „Bunjevačko kolo“ iz Subotice u Vojvodini. Desetak uglavnom mladih tamburaša iz Subotice izvelo je tri skladbe. Dobro iznijansiran odnos između pojedinih linija u orkestru i orkestralna disciplina pokazali su da i mladi mogu donijeti tehnički zahtjevnije skladbe. Vrlo dobar utisak ostavio je naročito mladi primaš koji jedva da ima 12 ili 13 godina.

Nakon prva dva izvođača nastupio je pravi vatromet novina koje su publiku ostavile bez daha.

Kvartet „CORONA“ je svojim nastupom zaslužio da mu se sva slova u naslovu pišu velikim slovima. Kvartet su činili basprim, kontra, bas i klavir. Na njihovom repertoaru su se našle tri skladbe iz svijeta evergrina. Sve to ne bi bilo toliko novo koliko je bio nov način njihove izvedbe. Izvođenje me je podsjetilo na ono što radi poznati mađarski violinista primaš - Robi Lakatoš mlađi. Naravno ovo uspoređenje treba shvatiti kao pozitivni kompliment. Teško je opisati njihov pristup i interpretaciju jer to treba jednostavno čuti. Oni koji su čuli imali su priliku istinski uživati. Nagrađeni aplauzima iz prepune dvorane ovaj kvartet je napunio dvoranu krasnim sazvučjima i sasvim novim zvucima tambura koje možemo poželjeti još slušati. Naročito valja istaći veoma angažirano muziciranje kontraša i basprimaša za koje bi se moglo reći da su duša ovoga kvarteta.

Sledio je Trio Opus. Mladi profesor Zvonimir Tonković je izveo dvije skladbe: Ciganski napjevi Pabla Sarasateja i Kalajdžijsko oro. Sarasatejeva kompozicija spada u rang virtuoznih skladbi za violinu i posezanje za njenom izvedbom je ogroman izazov. Iako sam tu kompoziciju uz pomoć interneta već slušao interesantno je kada to doživite na par metara od vas. Prava je šteta što Tonković nije imao bolji instrument jer mislim da je ovaj pomalo „izrastao“ što bi sigurno donijelo i uvjerljiviju izvedbu. U svakom slučaju svi koji se bave tamburom znaju da je izbor ove kompozicije prava „ludost“ koja se eto isplatila i sve skeptike navela da priznaju kako su pogriješili. To su one vibracije koje tamburu vuku naprijed i koje joj uvijek iznova osiguravaju hod u sadašnjem vremenu. Kalajdžijsko oro je tradicionalna skladba koja nas je poslije izazova ciganskih melodija Sarasateja malo opustila i vratila iz budućnosti u sadašnjost. Bila bi nepravda posebno ne pohvaliti prateći dio ansambla. Bas i kontra su nam pokazali kako se pratnja može i treba postaviti kad prati vrhunске virtuoze. Bravo momci i vi zaslužujete divljenje.

Bako Jovanović mladi glazbenik koji je taj dan proslavljao 21. rođendan počastio je sve prisutne vrhunskom virtuožnošću kakva se ne sreće svaki dan. Iako je samo dan ranije sretno preživio prometnu nezgodu to se na njegovom muziciranju nije dalo

primijetiti. U prvoj numeri kojom nam se predstavio, svirao je na gitari s trzalicom, ja bih rekao tamburaškom tehnikom što se pokazalo vrlo uspješnim. U nastavku Bako je svirao svoj osnovni instrument basprim koji u njegovim rukama prosto nije imao granica. U pratnji su se pojavili članovi benda Najbolji hrvatski tamburaši koji su vrlo rutinirano slijedili Baka. Sigurno je da Bako danas u pogledu tehničkih mogućnosti teško ima premca, pa mu stoga poželimo formiranje stalne ekipe s kojom bi više i češće svirao i snimao, jer bi njegove mogućnosti još više došle do izražaja, a dobar glas o tamburi bi se još dalje i bolje čuo.

U završnici koncerta nastupila su još dva orkestra prvi – veliki Brodski tamburaški orkestar i komorni tamburaški orkestar „Zvonari“

Brodski tamburaški orkestar sa 25 -30 članova je sastavljen od iskusnih svirača koji nemaju tehničkih problema sa izvedbama i kojima je možda jedini problem da se odviknu nekih navika iz malih sastava koje u velikom orkestru nisu potrebne. Njihov program sastavljen od 4 kompozicije priređene za velike sastave djelovao je vrlo uvjerljivo. Možda ipak istaći njihovu izvedbu glazbe Bože Potočinka Golubica Vukovarska koju su Brođani izveli veoma impresivno i s potrebnom lakoćom u promjeni tempa i karaktera u interpretaciji. Mladi dirigent kojeg pamtim kao basistu u veoma dobrom Berde bendu je vrlo autoritativno vodio orkestar. Valja istaći vrlo dobro izbalansiran sastav orkestra koji je sigurno doprinio minucioznoj izvedbi naročito brzih pasaža koji su bili jasni i u službi osnovne glazbene ideje. Veoma nas veseli pojava velikih tamburaških orkestara po slavonskim županijama i bila bi prava šteta ako to ne naiđe na razumijevanje i kod planiranja proračunskih sredstava u županijama jer bez toga ovi veliki orkestri teško mogu opstati a svojom pojavom oni najbolje mogu predstavljati županije.

Koncert je završio Tamburaški komorni ansambl „Zvonari“.

Orkestar je sastavljen od vrhunskih glazbenika koji se poigravaju s instrumentima. Dirigent skladatelj i aranžer Marijan Makar je vrlo autoritativno vodio ovaj orkestar i postigao komorni sklad koji se rijetko čuje. Zanimljivo je napomenuti da je cio orkestar svirao na instrumentima jednog graditelja Marinka Žeravice iz Đakova. Ovaj veliki zaljubljenik u tambure iz Đakova izradio je svih desetak instrumenata i postigao veoma karakterističan ton. Njegov ton je jasan kristalno čist pa otud i naziv tamburama koje on naziva zvonare a ansambl Zvonari.

Nakon koncerta organizira se zajednička večera svih izvođača na Pikovom stanu u blizini Vinkovaca. To je prilika za praznik tambure u još jednom obliku. Kavanska tamburaška priča počinje tu i traje do dugo u noć. I tek sa njom je poema o tamburi završena ili se tek tako čini.

Suma sumarum: Memorijal Hrvoja Majića je nesumnjivo izrastao u jedan događaj s izvanredno prepoznatljivim profilom kakvog nema nigdje na drugom mjestu. Od svih festivala koncerata i susreta tamburaša ovaj memorijal je jedinstven po mnogo čemu. Prije svega sama koncepcija da se izvodi najbolje što instrumentalna tambura može je jedinstvena. Zvaničnog žirija nema ali kako koncerte posjećuju tamburaški sladokusci nakon koncerta se o mnogim aspektima itekako diskutira i nadugo govori. Odjeci ovih koncerata su veoma značajni jer se mnogi mladi ugledaju na izvođače koji nastupe na njima i tako svaki koncert u ovom ciklusu postaje svojevrsno enciklopedijsko uputstvo da tambura može sve. Želimo da se memorijal Hrvoja Majića još dugo održava na spomen ovom istaknutom primašu a u slavu tambure.

*Subotica, 1.svibnja 2009. Stipan Jaramazović*